

Szenti Ernő

Most is és mindörökké

Tovább, az érezhetőtől az élvezhetőig!
Tovább, a viszonyítástól a bizonyításig!
Tovább, az evidenstől a lehetségesig –,
a legmesszebb látó gondolatok segítségével!

Kisiklatás után is vonzó maradt.
Betegen, a fal felé fordulva
végig az élethez méltó életről beszélt.
Szarvashibával keresztezett jó ízlés.

Zajos látszatok. A lényeg csak a hús,
vagy a vér érintésekor adott halk hangot.
Hidd és add tovább! Közel az idő, amikor
a test és a lélek egyszerre fejezi be a kiteljesedést.

Társkereső

Állítmány alanyi jogon.
Az asztal alatt keresett
és talált menedéket az alkoholista.
Manipulált toplistá.

A sok rossz után egy jó hír:
a felkelő nap kifüstölte az éjszakát.
Egyetlen komolynak mondható
csönd sem tartózkodik a közelben.

Egy évek óta veszteglő
félelem, hozzáálló társat keres.
Ami kapcsolatos az étellel és a halállal:
elhanyagolása kész öngyilkosság.

Értékekbe zárt jövő

Szokásához igazodva
messziről futott neki a szél,
A hold nem csinált tikot
magára maradottságából.

A barátságos pillanat
a kapuig kíserte az öröklétet.
Teremtés, lélekaktivitás,
a múlt értékekbe zárt jövő.

Egykor a fogyás is szaporította,
ma gyorsan növvő hiányérzet.
A felejtés szivacsa töröl és csak
töröl, legyen éjjel vagy nappal.

Visszavonultan élő csönd

Legkevesebb szó
a visszavonultan élő csöndről esett.
Mindenki az esztendő négy apokalipszis
lovasát, az évszakokat akarta látni.

A titok az összeszorított
szájon keresztül is gond nélkül kitalált.
A tény hasztalan bizonygatta igazát,
adós maradt a sorsával foglalkozónak.

Erre itt mifelénk olykor az értelem,
máskor az érzelem áll elő elképesztő,
teljesíthetetlen követelésekkel.
Agyonfogdosott holdvilág.

Oláh András
kiszámoló

Balázs József emlékének

az idő önelégült mosollyal várta
 hogy kiszámolósdit játszhasson véled
 percnyi haladék volt csak – melodráma –
 hamis vágy és beteg szenvedély éledt

az örvénylő időspirál meglazult
 harang kondult: már vége az egésznek
 Justicia mérlege rossz szívben lapult:
 szétesett a szó mit fejfádra véstek

körben a nyírfák mind boldogtalanok
 s ha egy jegyzőkönyvből kiásnak megint
 pár fontos statisztikai adatot

időszerű leszel – de hallgatsz majd mint
 Isten ama jeruzsálemi erkélyen
 Pilátus képében valaha régen

Szindbád új szerepben

most tengerre szállsz: elvakít
 a sópárás szűk végtelen
 megszűnt hát az utolsó híd
 – elnyel a hűvös értelem

nincs úticél csak *alkalom*
 – idegen vagy magadnak is –
 szélbe fordított arcodon
 mereng a múlt: álnok s hamis

ablakra száradt légy piszok
 drótháló vasrács: el vele
 kihűlt percek levét iszod
 – a semminek lám nincs fele

minden nőd megcsalt elhagyott
 bogár vagy: bárki eltapos
 itt már nem húzhatsz új lapot
 s a kockádon sincsen hatos

– kerülőút: vágy nem maraszt
 alkonyba vész a füst korom
 aggaszt a múlt mit átragaszt
 egy messzi fényű őrtorony

*Antal Attila***A belső Levédia**

Mint aki lemaradt
a honfoglalásról
és csupán utóbb
állított be ide
s hajlékra lelt ugyan
de otthonabb otthona
maradt a távol
s visszafáj szive

és szólna a messzi
fűről szélről
mégse
beszél mert nincs róluk
hű fényű
igéje

úgy hallgatok én is
korszakok napverte
folyóközein át
érkezett ősz vándor

úgy hallgatok egy
csak bennem fénylő
Levédiáról

Kisvárosi hőség

A félig zárt pillájú ablakok mögött
lótuszzevőket megszegyenítő tespedés.
Kirakatok ásításai tagolják
az időtlen időt.
Fakult plakátokon
árleszállítást hirdet Eurüdiké,
Orpheusz a kertek alatt őgyeleg,
tudja, szöknie kéne innen,
de a tervezésnél tovább még nem jutott...
S a kutak szemén gyarapszik a hályog,
az utcák füledt öbleiben
archaikus gyanútlanág fészkel,
és a vibráló horizont mögül
falánk megapoliszok moraja szivárog.

Ismerős régi hang

Porlepte akácra látok ablakomból
és mintha tükörbe néznék – magam
révedek vissza a fáradt lombból
szélfúttá évektől porosan

fél emberöltőnyi ideje is lehet
hogy versekkel rovok itt tele íveket
s küldözgetem őket... ó az a temérdek
levél... néha el is gondolkodom
miféle ördögadta buzgalom
hajt koptatnom egyre az írószéket

kezdetben hittem tollam erejében
s szándékomat úgy ütöttem nyélbe
hogy perzseljen vagy dermesszen az árkus
de a hatásban sok volt a hiátus
és folydogált minden tovább a medrébe'

elért persze néha egy-egy pusmogó hang
mi munkámról nem volt éppen csúf ítélet
csakhogy a kútfők nem a megirányzott
dámák voltak és fényes mecénások
csak kóbor deákok s muzsikás cselédek

rovom hát lecsavart hittél a betűket
s *ama* falra és a borsóra gondolok
míg kipattan magja bennem a sejtésnek:
talán nem is rám sűt szégyen-billogot
hogy sorsom azok istápolják kiknek
a maguké is hajszálon forog
s tán ki csak a fölötte valókra tekint
magát csökkenti alkalmasint
és hogy ezt megértsem lettem ily elhagyott

Ádám Tamás

Akasztott képek

Közel jönnek a napkitörések
csúfítják allergiás arcomat
mintha számítana
mintha szebb világ jönne

lángolunk uraim
lángolunk hölgyem
a lángnyelők előbb-utóbb
helyzetbe jönnek

rád nyílik a fény bezárulok
a Dohány utcai trafik
sem nyit ma ki
oda a pipadohánynak

helyezkedünk(;) találunk helyet
elkészült függőleges ágyunk
nem tudni hova zuhanunk

alig bírják már a hengerelt falon
az akasztott képek

Semmi sem lüktetett

Míg hópárducokra vadásztunk
szikla ütötte felhőkben minden odalett
párolgó vesékről elvándorolt a pára
hajszálerék apadtak el az alig-meleg szívben
semmi sem lüktetett

belül esett a hó szakadatlan
miközben fűtetlen szauna után kutattunk
csillogó hótaposónk ormótlan orrán
összetörtek régi mosolyok

nem adtuk olcsón(;) azért is
kinyomtuk rémült hajnalok
pattanásait tekertünk egyet
a zsendely alá húzódó verebek nyakán

és szándékosan ütköztünk
a hómezőnkre tévedt porcelánbabákkal
később semmi sem lüktetett